

XL sesja Sejmiku Województwa Podkarpackiego V kadencji odbędzie się w dniu **28 sierpnia 2017 roku, (poniedziałek) o godzinie 11⁰⁰** w sali audytorijnej Urzędu Marszałkowskiego Województwa Podkarpackiego przy al. Łukasza Cieplińskiego 4 w Rzeszowie.

Porządek obrad przewiduje:

1. Otwarcie sesji.
2. Powitanie zaproszonych gości.
3. Uroczyste wręczenie Odznaki Honorowej „Zasłużony dla Województwa Podkarpackiego” Ks. Biskupowi Edwardowi Frankowskiemu.
4. Podjęcie uchwały w sprawie roli „Solidarności” w budowie wolnej Polski i Europy.
5. Podjęcie uchwały w sprawie nadania Księdzu Kardynałowi Marianowi Jaworskiemu Odznaki Honorowej „Zasłużony dla Województwa Podkarpackiego”.
6. Podjęcie uchwały w sprawie nadania Zbigniewowi Larendowiczowi Odznaki Honorowej „Zasłużony dla Województwa Podkarpackiego”.
7. Zamknięcie sesji.

PROJEKT

**UCHWAŁA NR
SEJMIKU WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO**

z dnia 2017 r.

w sprawie roli „Solidarności” w budowie wolnej Polski i Europy

Na podstawie art. 18 pkt 20 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz.U. z 2016 poz. 486 z późn. zm.) oraz § 19 ust. 2 Statutu Województwa Podkarpackiego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr X/103/99 Sejmiku Województwa Podkarpackiego z dnia 29 września 1999 r. w sprawie uchwalenia Statutu Województwa Podkarpackiego (Dz. Urz. Woj. Podk. z 1999 r. Nr 28, poz. 1247 z późn. zm.) oraz § 13 ust. 1 pkt 1 Regulaminu Sejmiku Województwa Podkarpackiego, stanowiącego załącznik do Uchwały Nr XL/736/09 Sejmiku Województwa Podkarpackiego z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie przyjęcia Regulaminu Sejmiku Województwa Podkarpackiego

**Sejmik Województwa Podkarpackiego
uchwala, co następuje:**

§ 1

Przyjmuje się Stanowisko Sejmiku Województwa Podkarpackiego **w sprawie roli „Solidarności” w budowie wolnej Polski i Europy**, stanowiące załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Sejmiku Województwa Podkarpackiego.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Stanowisko Sejmiku Województwa Podkarpackiego w sprawie roli „Solidarności” w budowie wolnej Polski i Europy

Radni Województwa Podkarpackiego zebrani na uroczystym posiedzeniu podczas XL sesji Sejmiku Województwa Podkarpackiego V kadencji w dniu 28 sierpnia 2017 roku, wspominając pamiętny „Sierpień 1980 roku”, wyrażają głęboki szacunek i uznanie dla ludzi „Solidarności”, którzy swym życiem i zaangażowaniem zapoczątkowali marsz Polski i krajów bloku wschodniego do wolności. Dzisiaj żyjąc w wolnym kraju, powinniśmy pamiętać o ludziach, którzy o tę wolność walczyli, dla tej wolności się jednoczyli i w obronie tej wolności cierpieli.

„Solidarność” to dzieło, które wyrosło w oparciu o ducha polskiego narodu, który przez wieki dodawał odwagi i przypominał każdemu takie wartości jak Bóg, Honor, Ojczyzna. Te wartości w ciągu wieków były pielęgnowane przez Kościół Katolicki, który współtworzył historię naszego narodu pielęgnując jego tożsamość. Dostrzegamy rolę Kościoła zwłaszcza w okresie PRL-u, kiedy to stał on przy człowieku kiedy państwo walczyło z człowiekiem. Dlatego budując przyszłość jesteśmy zobowiązani opierać się o fundamenty, które zostawili nam w spadku ludzie Solidarności. Dziś szczególnie aktualnie brzmią słowa kapelana Solidarności - ks. Jerzego Popiełuszki, który mówił: „Solidarność to jedność serc, umysłów i rąk zakorzenionych w ideałach, które są zdolne przemieniać świat na lepsze”. W duchu tej jedności opartej o ideały, które nam towarzyszą od ponad 1050 lat, gdy tworzyliśmy chrześcijańską Europę pragniemy przemieniać świat na lepsze. Warto pamiętać iż powiew wolności którym Solidarność ogarnęła społeczeństwo polskie stał się inspiracją dla krajów Europy Środkowo Wschodniej.

Sensu tego, co się wtedy stało, należy szukać głębiej niż w polityce, gospodarce czy nawet kulturze. Należy go szukać w sile ludzkiego ducha, bo tam właśnie kryje się prawdziwy skarb solidarności. Dzięki temu duchowi polskiego społeczeństwa, kształtowanemu przez lata zaborów, powstań, wojen, walki z okupantem hitlerowskim i sowieckim, ukształtowała się „Solidarność”. Społeczeństwo, które niemal we krwi miało dążenie do wolnej Polski, nie mogło dalej godzić się na łamanie praw człowieka, życie w niechcianym ustroju, na ograniczanie wolności, odbieranie społeczeństwu możliwości decydowania o państwie, na walkę z Kościołem.

Ruch Solidarności to zjawisko, którego w dziejach współczesnej Polski nie tylko nie sposób pominąć, ale bez którego w ogóle nie można zrozumieć wydarzeń w Polsce i Europie w ostatnich dwóch dekadach XX w. Bez ludzi „Solidarności” nie byłoby dzisiaj wolnej Polski jak i innych wolnych krajów. Bez ich odwagi, determinacji, wiary w zwycięstwo, bez ofiary życia wielu z nich, podporządkowania życia jednej idei – wolnej Polsce. Wielu z nich nie doczekało tej chwili, wielu zostało zapomnianych, inni zepchnięci zostali na margines życia społecznego. Ich głos wzywający do powrotu idei solidarności w życiu społecznym i wołający w późniejszych latach o rzeczywiście wolną Polskę, stawał się rachunkiem sumienia współczesnego społeczeństwa. Swym życiem i działalnością zadają nam wszystkim dzisiaj pytanie co zrobiliśmy z wolnością, o którą walczyli i którą ostatecznie wywalczyli kosztem własnego życia, marzeń, rodzin.

Mając w pamięci ich walkę o wolność i bezgraniczną miłość Ojczyzny oddajemy hołd ludziom „Solidarności”, ich ogromnemu potencjałowi duchowemu, patriotyzmowi i odwadze. Dziękujemy im, że nauczyli nas prawdziwych słów: Polska i Solidarność, Wolność i Człowiek. Chcemy, aby przyszłe pokolenia w ludziach „Solidarności” odnajdywały przykłady jak służyć Polsce i aby pamiętali, że wolność jest darem wywalczonym, o który trzeba dbać każdego dnia.

-projekt-

**UCHWAŁA NR / /17
SEJMIKU WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO**

z dnia 2017r.

w sprawie nadania Księdzu Kardynałowi Marianowi Jaworskiemu Odznaki Honorowej „Zasłużony dla Województwa Podkarpackiego”.

Na podstawie art. 18 pkt 20 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 486 t.j.), § 13 pkt 22 Statutu Województwa Podkarpackiego, stanowiącego załącznik do Uchwały Nr X/103/99 Sejmiku Województwa Podkarpackiego z dnia 29 września 1999 r. w sprawie uchwalenia Statutu Województwa Podkarpackiego (Dz. Urz. Woj. Podk. Nr 28, poz.1247 z późn. zm.) oraz § 3 pkt. 1 i § 7 ust 1 Uchwały Nr VII/143/15 Sejmiku Województwa Podkarpackiego z dnia 27 kwietnia 2015r. w sprawie ustanowienia Odznaki Honorowej „Zasłużony dla Województwa Podkarpackiego”, ustalenia jej wzoru, zasad i trybu nadawania oraz sposobu noszenia

**Sejmik Województwa Podkarpackiego w Rzeszowie
uchwala, co następuje:**

§ 1

Nadaje się **Księdzu Kardynałowi Marianowi Jaworskiemu** Odznakę Honorową „Zasłużony dla Województwa Podkarpackiego”.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Województwa Podkarpackiego.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE

do Uchwały Sejmiku Województwa Podkarpackiego w sprawie nadania Księdzu Kardynałowi Marianowi Jaworskiemu Odznaki Honorowej „Zasłużony dla Województwa Podkarpackiego”.

Kapituła Odznaki Honorowej „Zasłużony dla Województwa Podkarpackiego” na posiedzeniu w dniu 7 sierpnia 2017r. zaopiniowała pozytywnie zgłoszenie o nadanie Odznaki Honorowej „Zasłużony dla Województwa Podkarpackiego” Księdzu **Kardynałowi Marianowi Jaworskiemu**.

Kardynał Marian Jaworski – urodził się w 1926r. we Lwowie, w rodzinie Wincentego i Stanisławy (Łastowieckiej). Po ukończeniu szkoły wstąpił do Arcybiskupiego Wyższego Seminarium Duchownego we Lwowie, które zostało przeniesione do Kalwarii Zebrzydowskiej. W roku 1950 przyjął święcenia kapłańskie z rąk Arcybiskupa Lwowskiego Eugeniusza Baziaka w Kalwarii Zebrzydowskiej. W latach 1950-1952 był wikariuszem parafii Basznia Dolna koło Lubaczowa. W roku 1952 obronił tytuł doktora teologii, Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie; rozprawa pt. „Rozwój poglądów Józefa Geysera na zasadę przyczynowości. Studium krytyczne”. W latach 1952-1954 objął stanowisko wikariusza parafii Poronin. W latach 1954-1965 – studiował w Lublinie i Warszawie. W roku 1955 obronił tytuł doktora filozofii, Katolicki Uniwersytet Lubelski; rozprawa pt. „Arystotelesowska i tomistyczna teoria przyczyny sprawczej na tle pojęcia bytu”. W latach 1956-1958 był kapelanem Arcybiskupa Eugeniusza Baziaka i prowadził wykłady w kilku seminariach diecezjalnych i zakonnych. W latach 1961-1967 wykładał na Wydziale Filozofii Chrześcijańskiej Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. W roku 1965 uzyskał habilitację na Wydziale Filozofii Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie na podstawie dorobku naukowego i rozprawy pt. „Poznanie religijne Boga według Romano Guardiniego”.

W latach 1970-1984 objął stanowisko sekretarza Rady Naukowej Episkopatu Polski; przyczynił się do odnowy i organizacji fakultetów teologicznych w całej Polsce, zabiegał o ich publiczne uznanie przez władze państwowe. W latach 1974-1982 pełnił funkcję dziekana Papieskiego Wydziału Teologicznego w Krakowie; nominowany na profesora nadzwyczajnego, a potem zwyczajnego.

W latach 1982-1988 piastował stanowisko pierwszego rektora nowo erygowanej przez Papieża Jana Pawła II Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie.

Od roku 1984 do 1991 roku był biskupem tytularnym Lambesi (prowincja rzymska Numidia, obecnie Algieria) oraz Administratorem Apostolskim polskiej części Archidiecezji Lwowskiej z siedzibą w Lubaczowie.

W roku 1984 odebrał święcenia biskupie w Katedrze na Wawelu, których udzielił kardynał Franciszek Macharski, Arcybiskup Krakowski; współkonsekratorzy – Arcybiskup Henryk Gulbinowicz, Metropolita Wrocławski i Jerzy Ablewicz, biskup Tarnowski.

W roku 1985 otrzymał tytuł Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Ruhr w Bochum (Niemcy).

W roku 1991 został mianowany przez Papieża Jana Pawła II Arcybiskupem Metropolita Lwowskim obrządku łańciskiego; zajął się nowo utworzonym Lwowskim Seminarium Duchownym i infrastrukturą kościołów katolickich; przeprowadził synod Archidiecezji Lwowskiej oraz diecezji Łuckiej, celem którego było odrodzenie życia religijnego w duchu Soboru Watykańskiego II.

W roku 1991 miał miejsce ingres do Bazyliki Metropolitalnej, gdzie po raz pierwszy po II wojnie światowej wyświęcił dwóch kapłanów (Józefa Michajłowskiego i Andrzeja Buczyńskiego) oraz jednego diakona (Andrzeja Zajączkowskiego).

W latach 1992-2008 piastował stanowisko przewodniczącego Konferencji Episkopatu rzymskokatolickiego na Ukrainie. W roku 1992 – otrzymał w Katedrze Lwowskiej

paliusz metropolitalny z rąk Nuncjusza Apostolskiego w ZSRR Arcybiskupa Francesco Colasuonno.

W roku 1998 wyniesiony został do godności kardynalskiej in pectore (w sercu) Ojca Świętego, zaś w roku 2001 ogłoszony został kardynałem prezbiterem z kościołem tytularnym św. Sykstusa w Rzymie.

Uroczysty ingres Kardynała Mariana Jaworskiego, Metropolity Lwowskiego, do Bazyliki Metropolitalnej odbył się 3.03.2001.

W roku 2002 otrzymał tytuł Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. W roku 2005 obecny był przy Papieżu Janie Pawle II w ostatnich dniach jego życia, udzielił Sakramentu namaszczenia chorych; uczestniczył w konklawe w czasie wyboru nowego Papieża Benedykta XVI.

W roku 2006 otrzymał tytuł Doktora Honoris Causa Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie i tytuł Doktora Honoris Causa Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu za znaczny wkład w zapoczątkowanie i rozwój polskiej fenomenologii oraz wskazanie na niezbywalną rolę w tworzeniu ludzkiej przestrzeni sensu, troskę o promocję kadry i kształcenie studentów oraz o nadanie rangi akademickiej studium teologicznym w Polsce, w tym Papieskiemu Wydziałowi Teologicznemu we Wrocławiu, wkład w odnowę życia religijnego na kresach wschodnich oraz na rzecz pojednania i współpracy narodu ukraińskiego i polskiego - jako przedstawicielowi tych kapłanów Archidiecezji Lwowskiej, którzy po trudnych doświadczeniach wojennych budowali struktury kościelne na ziemiach zachodnich zwłaszcza w Archidiecezji Wrocławskiej.

W roku 2008 Papież Benedykt XVI przyjął rezygnację Kardynała Mariana Jaworskiego z urzędu Metropolity Lwowskiego i uroczystie przekazał władzę w Archidiecezji Arcybiskupowi Koadiutorowi Mieczysławowi Mokrzyckiemu. Od tego też roku Ks. Kardynał jest Biskupem Seniosem, rezydentem Archidiecezji Krakowskiej.

Ks. Kardynał Marian Jaworski posiada liczne odznaczenia i wyróżnienia m. in.:

1996 – Konsultor Kongregacji ds. Wychowania Katolickiego.

1996 – medal Bene Merenti Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie.

1996 – honorowy obywatel Lubaczowa.

2001 – medal za zasługi dla ochrony wojsk pogranicznych Ukrainy.

2002 – medal Jarosława Mądrego V stopnia.

2006 – medal Jarosława Mądrego IV stopnia z okazji jubileuszu 80-tej rocznicy urodzin za znaczący osobisty wkład w utwierdzanie ideałów duchowych, działalność charytatywną i budowanie zgody w społeczeństwie oraz za wieloletnią posługę teologiczną.

2006 – honorowy obywatel Krakowa.

2008 – odznaczony Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski za wybitne osiągnięcia teologiczne i dydaktyczne oraz za posługę duszpasterską Kościołowi Lwowskiemu.

2009 – medal Bene Merenti Polskiego Towarzystwa Teologicznego.

2017 – odznaczony orderem Orła Białego w uznaniu znamienitych zasług dla odbudowy życia religijnego na Kresach Wschodnich, pogłębiania dialogu ekumenicznego oraz za osiągnięcia naukowe w dziedzinie filozofii i teologii".

UCHWAŁA NR / /17
SEJMIKU WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

z dnia 2017r.

w sprawie nadania Panu Zbigniewowi Larendowiczowi Odznaki Honorowej
„Zasłużony dla Województwa Podkarpackiego”.

Na podstawie art. 18 pkt 20 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 486 t.j.), § 13 pkt 22 Statutu Województwa Podkarpackiego, stanowiącego załącznik do Uchwały Nr X/103/99 Sejmiku Województwa Podkarpackiego z dnia 29 września 1999 r. w sprawie uchwalenia Statutu Województwa Podkarpackiego (Dz. Urz. Woj. Podk. Nr 28, poz.1247 z późn. zm.) oraz § 3 pkt. 1 i § 7 ust 1 Uchwały Nr VII/143/15 Sejmiku Województwa Podkarpackiego z dnia 27 kwietnia 2015r. w sprawie ustanowienia Odznaki Honorowej „Zasłużony dla Województwa Podkarpackiego”, ustalenia jej wzoru, zasad i trybu nadawania oraz sposobu noszenia

Sejmik Województwa Podkarpackiego w Rzeszowie
uchwala, co następuje:

§ 1

Nadaje się **Panu Zbigniewowi Larendowiczowi** Odznakę Honorową „Zasłużony dla Województwa Podkarpackiego”.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Województwa Podkarpackiego.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE

do Uchwały Sejmiku Województwa Podkarpackiego w sprawie nadania Panu Zbigniewowi Larendowiczowi Odznaki Honorowej „Zasłużony dla Województwa Podkarpackiego”.

Kapituła Odznaki Honorowej „Zasłużony dla Województwa Podkarpackiego” na posiedzeniu w dniu 7 sierpnia 2017r. zaopiniowała pozytywnie zgłoszenie o nadanie Odznaki Honorowej „Zasłużony dla Województwa Podkarpackiego” **Panu Zbigniewowi Larendowiczowi.**

Zbigniew Larendowicz urodzony w Leżajsku. Syn Franciszka, organisty w Leżajskiej Bazylice OO. Bernardynów i Tekli z Gdulów. Szkołę podstawową rozpoczął w dzielnicy Podklasztor. Będąc uczniem Gimnazjum Państwowego im. B. Chrobrego w Leżajsku, prowadził męski chór czterogłosowy. Chór występował podczas szkolnych mszy świętych oraz podczas wszelkich uroczystości państwowych i patriotycznych, takich jak Święto Niepodległości, 3 Maja itp.

W okresie uczęszczania do gimnazjum wykazywał duże zaangażowanie w działalności organizacji młodzieżowych takich jak Związek Harcerstwa Polskiego, Polski Czerwony Krzyż, Hufiec Przysposobienia Wojskowego. W latach 1935/36 był szefem hufca szkolnego leżajskiego gimnazjum. Zbigniew Larendowicz ukończył Szkołę Starszych Przysposobienia Wojskowego, Szkołę Podchorążych we Włodzimierzu Wołyńskim w 1938 roku. Od 1.01.1939 rozpoczyna pracę w Szkole Uzbrojenia w Warszawie-Cytadela. W maju 1939 roku powołany zostaje na kurs oficerski w 22 Pułku Artylerii Lekkiej w Przemyślu, który kończy egzaminem na stopień podporucznika. Po zakończeniu kursu wraca ponownie do pracy w Szkole Uzbrojenia w Warszawie, lecz wkrótce po ogłoszonej mobilizacji wyjeżdża do jednostki mobilizacyjnej, t.j. 24 Pułku Artylerii Lekkiej w Jarosławiu. Bierze udział w wojnie obronnej w Jarosławiu i na rzece San. Następnie wraz z jednostką bierze udział w przegrupowaniu na linię obrony pod Lwowem. Po zakończeniu obrony Lwowa, wraz ze swą baterią wycofuje się do Tarnopola, a następnie w kierunku granicy. W marszu tym bateria została zaatakowana przez artylerię i oddziały Armii Czerwonej pod Kozową. Tu dostaje się do niewoli radzieckiej, a po dokonaniu selekcji na oficerów i szeregowych, razem z grupą oficerów zostaje przewieziony do Brzeżan. Tu załadowany na transport kolejowy, zostaje skierowany do ZSRR. W drodze wraz z kolegą z oddziału ucieka z transportu kolejowego, pieszo dociera do Lwowa. Ze Lwowa przez zieloną granicę dostaje się do Leżajska, gdzie pozostaje przez okres okupacji i tutaj włącza się w działalność konspiracyjną. Pan Zbigniew w czasie wojny był oficerem Narodowej Organizacji Wojskowej, a następnie Armii Krajowej, działał pod pseudonimem "Wicher". Pod koniec wojny pełnił funkcję dowódcy placówki AK w Leżajsku. Przez cały okres okupacji bierze czynny udział w konspiracji.

Zbigniew Larendowicz poszukiwany przez gestapo ukrywał się w czasie wojny. Poślubił Annę Zofię Sztyrak 29 czerwca 1944 roku, która też była żołnierzem AK. Partyzancki ślub, bez zapowiedzi odbył się w kościele w Woli Zarczyckiej.

Po zakończeniu działań wojennych na tym terenie nasila się likwidacja grup konspiracyjnych. Następują liczne aresztowania, a nawet zsyłki do ZSRR. Akcje te prowadzi najpierw NKWD, a następnie UB.

Usiłowano go aż 14-krotnie aresztować, co dało powód do częstych zmian zamieszkania. W 1945 roku kończy kurs leśniczych w Wierchowiskach pod Lublinem. Po ukończeniu tego kursu, rozpoczyna pracę w Dyrekcji Lasów

Państwowych w Poznaniu. Jednocześnie podejmuje studia na Wydziale Rolniczo-Leśnym Uniwersytetu Poznańskiego.

Po skończeniu studiów na Uniwersytecie Poznańskim w 1950 roku rozpoczyna pracę w Nadleśnictwie Kłobuck na stanowisku adiunkta. W 1951 roku powołany zostaje na stanowisko inspektora do spraw Urządzania Lasu w Okręgowym Zarządzie Lasów Państwowych w Katowicach, z miejscem zamieszkania w Kobiórze koło Pszczyny. W 1957 roku po reaktywowaniu Związku Harcerstwa w Polsce, zakłada w Kobiórze drużynę harcerską o kierunku strzeleckim należącą do hufca w Pszczynie. Powstaje tam kilka zastępów cieszących się dużym zainteresowaniem młodzieży. W roku 1956 rozpoczyna pracę w Biurze Urządzania Lasów i Projektów Leśnictwa Oddział w Katowicach na stanowisku starszego inspektora kontroli technicznej. Na tym stanowisku pracuje, aż do chwili przeniesienia służbowego w roku 1963 do Krakowskiego Oddziału tegoż Biura na stanowisko Kierownika Pracowni z miejscem zamieszkania w Krakowie. Tu przebywa i pracuje, aż do przejścia na emeryturę w roku 1978. W roku 1978 przenosi się wraz z żoną Anną do domu rodzinnego w Leżajsku. Tutaj wolny czas poświęca na współpracę /charytatywnie/ z Klasztorem O.O. Bernardynów w Leżajsku. W zakres jego obowiązków weszły:

- funkcja sekretarza przy Kustoszu Sanktuarium O.Bonawenturze Misztalu,
- uporządkowanie zabytkowej Biblioteki Klasztornej, skatalogowanie pełnego zasobu bibliotecznego.

Poza tymi pracami - wolne chwile przeznaczają na zbieranie materiałów do opracowań książek o Sanktuarium Matki Boskiej Pocieszenia w Leżajsku. Poza pracą w Klasztorze związał się pracą społeczną z Redakcją Pisma Rady i Zarządu Miasta Leżajska p.t. "Biuletyn Miejski". Od roku 1993 w miesięczniku tym zamieszcza artykuły omawiające działalność organizacji młodzieżowych, paramilitarnych oraz życiorysy zasłużonych dla Miasta Leżajska w pierwszej połowie XX wieku /głównie okresu międzywojennego/. Zdolności kronikarskie Zbigniewa Larendowicza owocują licznymi publikacjami oraz wielkimi zbiorami o wartości genealogicznej. Jest autorem książki "Kult Matki Bożej Pocieszenia w Bazylice OO. Bernardynów w Leżajsku", „Sanktuarium Maryjne Ojców Bernardynów w Leżajsku”, "Historia posiadłości Klasztoru Ojców Bernardynów w Leżajsku" i wielu innych.

Obecnie w wieku 100 lat nadal pracuje w Bibliotece Klasztoru O.O. Bernardynów w Leżajsku, wykazując niewyczerpaną pracowitość i obowiązkowość.

Pan Zbigniew Larendowicz posiada liczne odznaczenia i wyróżnienia m. in. za swą działalność na rzecz Miasta Leżajska w związku z 600-leciem nadania praw miejskich Leżajskowi, uchwałą Rady Miasta Leżajska z dnia 28.05.1997 r. został wyróżniony Odznaką Honorową "Zasłużony dla Miasta Leżajska".

Posiadane odznaczenia:

- Medal Zwycięstwa i Wolności 1945 r. nadany w 1982 r.
- Medal za udział w Wojnie Obronnej 1939 nadany w 1982 r.
- Medal 40-lecia Polski Ludowej nadany w 1984 r.
- Krzyż Partyzancki nadany w 1991 r.
- Krzyż Armii Krajowej nadany w 1993 r.
- Medal za Długie Pożycie Małżeńskie nadany w 1995 r.
- Odznaka pamiątkowa "Akcja Burza".
- Odznaka "Weteran Walk o Niepodległość"

26.06.2014 r. w uznaniu szczególnych zasług w upamiętnianiu historii narodu polskiego IPN przyznał Panu Zbigniewowi Larendowiczowi NAGRODĘ "ŚWIADEK HISTORII".